

Archdiocese
of Toronto

Catholic Pastoral Centre
1155 Yonge Street
Toronto, Ontario M4T 1W2
T 416.934.0606
www.archtoronto.org

**Orędzie Jego Ekscelencji Franciszka Leona
Arcybiskupa Toronto
Niedziela Szafarstwa – 22 września 2024**

Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus.

Drodzy Bracia i Siostry w Panu,

Dzisiaj obchodzimy Niedzielę Szafarstwa w całej Archidiecezji Toronto. Cieszę się, że mogę pokrótce porozmawiać z wami o bardzo ważnym aspekcie naszego chrześcijańskiego życia, o tym, jak wyrażamy naszą wiarę zarówno indywidualnie oraz jako Kościół, jak żyjemy zgodnie z naszymi przekonaniem i służymy w świecie, który nie zawsze rozumie, co to znaczy być kochanym przez Boga i aktywnie dążyć do Jego celu w naszym życiu, wypełniać Jego plan zbawienia. Mówię tu o **Szafarstwie** i pragnę podkreślić w sposób szczególny, że stanowi ono drogę do autentycznego życia chrześcijańskiego i świętości.

Gromadzimy się, jako wspólnota wierzących czcicieli, uczniów i świadków Chrystusa Zmartwychwstałego. Pragniemy być we właściwej relacji z Panem, która jest głęboka i osobista, przemieniająca i odkupieńcza. Jest to życie wiary i zaufania, które nadaje barwy naszemu codziennemu życiu. Chcemy Go lepiej poznać, wiernie służyć Jego Królestwu i być z Nim na zawsze, gdy nadejdzie czas opuszczenia tego ziemskiego życia. Jako podróżujący pielgrzymi, napotykamy niezliczoną ilość osób i jesteśmy zaproszeni do kochania i służenia z miłością samego Chrystusa oraz by kochać z miłości do Chrystusa – nawet naszych nieprzyjaciół. Wymaga to od nas podejmowania wysiłków, aby wzrastać w Jego miłości, w Jego cnocie i służbie. Szafarstwo polega na wzrastaniu... w miłości, cnocie i służbie. Chodzi o rozwijanie w nas świadomości istnienia Boga, który wzywa nas do życia w Jego codziennej obecności, do dawania świadectwa i ukazywania Jego oblicza naszemu zranionemu człowieczeństwu.

Szafarstwo jest kluczowym procesem, wewnętrzną postawą i wieloaspektowym podejściem, które prowadzi nas do pokornego rozpoznania, kim jesteśmy, kim jest Bóg i czego Pan pragnie dokonać w nas, przez nas i wokół nas. Być może nigdy nie słyszeliście, aby Szafarstwo było opisywane, jako *proces lub sposób życia naszą wiarą katolicką*. W przeszłości słyszeliśmy o Szafarstwie prawie wyłącznie w odniesieniu do dzielenia się darami, wykorzystywania naszych

talentów i zasobów w służbie Bogu i wspólnocie; główny nacisk kładziony był na troskę o to, co zostało nam powierzone i dzielenie się tym z innymi – czyniąc świat lepszym. Wszystko to jest bardzo prawdziwe i istotne, ale to nie koniec. Kiedy mówimy o szafarstwie bardziej w kategoriach życiodajnego rozwoju wiary i zaangażowania, dynamicznej przemiany, sposobu bycia katolikiem i służenia, jako naśladowca Boga Wcielonego, żywego i aktywnego zaangażowania, które zmienia nasze życie, to nie jest to jednorazowy akt dawania lub ofiary, ani nawet świadomości. Jest to fundamentalne, ożywiające i nieodparte usposobienie serca, umysłu i woli, które dąży do odsłaniania i odkrywania na nowo bogactwa i tajemnicy Boga, oraz służy Jego wyższemu celowi w naszym życiu. Wyjaśniając wypaczone rozumienie tego, czym jest prawdziwa wielkość, Jezus przypomina swoim uczniom w dzisiejszej Ewangelii: ‘Kto chce być pierwszym, niech będzie ostatnim ze wszystkich i sługą wszystkich’. To jest droga królewska, droga Króla, droga do Królestwa i jest to życie każdego prawdziwie wierzącego.

Kiedy postrzegamy nasze życie wiary, jako organiczny wzrost podobieństwa do Chrystusa, starając się Go naśladować, myśleć i mówić jak Chrystus, kochać jak Chrystus, służyć jak Chrystus – wtedy jesteśmy prawdziwymi szafarzami Jego tajemnic, wtedy żyjemy chrześcijańskim szafarstwem w jego najwznioślejszym i najpełniejszym znaczeniu. Może to być tak proste, jak zaproszenie kogoś na niedzielną Mszę św. lub podwiezienie kogoś do kościoła, spędzenie czasu w kaplicy wieczystej adoracji, zorganizowanie parafialnej sprzedaży wypieków, odwiedzenie osób starszych lub chorych, modlitwa różańcowa w intencji zakończenia wojny, stawanie w obronie tych, którzy nie mają głosu, przyniesienie Komunii Świętej potrzebującym, przebaczenie wrogowi, walka z niesprawiedliwością, wyciąganie pomocnej dłoni we wspólnocie, sąsiedztwie, parafii, obrona integralności wiary katolickiej przed szkodliwymi ideologiami i herezjami, **zachęcanie** młodych ludzi do odkrywania Bożego planu w ich życiu i ich wyjątkowego potencjału. Lista jest niezliczona. Wiąże się to z dawaniem siebie i nie liczeniem się z kosztami – wszystko, dlatego, że służymy Królowi Królestwa, w którym chodzi o prawdę i życie, świętość i łaskę, sprawiedliwość, miłość i pokój.

W zachwycającym fragmencie Listu Apostolskiego o św. Józefie, *Patris corde*, Z ojcowskim sercem, papież Franciszek wyjaśnia, w jaki sposób jesteśmy zaproszeni nie do poświęcenia się czy dawania czegoś, ale ostatecznie do

dawania samych siebie. I to jest droga do spełnienia i szczęścia – czegoś, za czym tęskni każde ludzkie serce. Pisze:

"Józef odnalazł szczęście nie w zwykłym poświęceniu, ale w dawaniu siebie. W Nim nigdy nie widzimy frustracji, a jedynie zaufanie... Nasz świat odrzuca tych, którzy myślą władzę z autorytaryzmem, służbę ze służalczością, dyskusję z uciskiem, miłosierdzie z mentalnością dobrobytu, władzę z destrukcją. Każde prawdziwe powołanie rodzi się z daru z siebie, który jest owocem dojrzałej ofiary. Podobnie kapłaństwo i życie konsekrowane wymagają tego rodzaju dojrzałości. Niezależnie od naszego powołania, czy to do małżeństwa, celibatu czy dziewictwa, nasz dar z siebie nie spełni się, jeśli zatrzyma się na ofierze... stając się znakiem piękna i radości miłości".

Szafarstwo wyłania się, jako Boże i ludzkie przedsięwzięcie, jako środek uświęcenia i uwielbienia Boga, gdy wnosimy modlitwę i zachętę, nadzieję i miłość, codzienną pracę i dalekosiężne spojrzenie na to, kim jesteśmy, w budowaniu Królestwa Chrystusa pośród nas. Poświęcenie jest częścią naszego działania, ale nie jest ostatecznym celem. Powinno prowadzić do pogodnego ofiarowania naszego życia dla Pana i dla innych. Jest to dar, bezinteresowny, dobroczynny, bezwarunkowy i autentyczny z nas samych, który sprawia, że łaska poprzez nasze świadectwo przepływa do serc i życia innych i rzeczywiście do naszych wspólnot.

Dziękuję wam, drodzy bracia i siostry, za poświęcony czas i uwagę. Świętując Eucharystię i Zmartwychwstałego Pana Jezusa, dzisiaj, w Dzień Pański, w Niedzielę Szafarstwa, zachęcam was i zapraszam do zastanowienia się w tym tygodniu nad tym, w jaki sposób **wzrastamy w miłości, cnocie i służbie** oraz jak bardzo jesteśmy gotowi wyjść poza konieczne wyrzeczenia, które należy ponieść, starając się znaleźć sposoby dawania siebie w darze, co jest o wiele głębsze, świętsze i jest prawdziwym sposobem, w jaki sam Chrystus przeżywał swoją ziemską misję zbawienia nas.

Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus.